

EYKENBLAD

UITGAVE VAN STICHTING EYKENBURG DEN HAAG, JAARGANG 22, NUMMER 2, 2026

Kernwaarde zorgzaam:
samen kijken naar wat wél kan

Vitaliteit begint met gezien
worden

Meedoen is belangrijker
dan winnen

Kun je ook té
zorgzaam zijn?

Colofon

Eykenblad
22e jaargang, nummer 2, 2026

Eykenblad is een uitgave van Stichting Eykenburg en verschijnt vier keer per jaar voor bewoners, cliënten, medewerkers, vrijwilligers, buurtbewoners en externe relaties van Stichting Eykenburg.

Oplage
3.500 exemplaren

Redactie
Lotte van Kooten
Elisa Zuiderwijk
Remco van Werkhoven
Yvonne Verbeek

Eindredactie
Lotte van Kooten
Elisa Zuiderwijk
Remco van Werkhoven

Vormgeving en druk
Jerney de Jong
Visual Voice B.V.

Fotografie
Bart Versteeg
Amber Oomen
Remco van Werkhoven

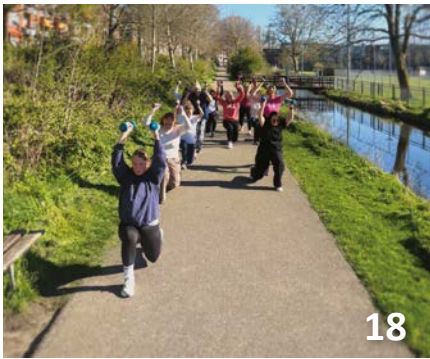
Adverteren
pr@eykenburg.nl

Bezoekadres
Huize Eykenburg,
Kruisbessenstraat 12 2564 VD Den Haag
Het Zamen,
Esperantostraat 12 2518 LH Den Haag
Het Coornhert,
Erasmusplein 87 2532 RG Den Haag

Kopij kunt u sturen naar:
Stichting Eykenburg
Redactie Eykenblad
Postbus 64627
2506 CA Den Haag
E-mail: redactie@eykenburg.nl
Telefoon: 070 - 750 70 00

De redactie kan kopij inkorten, aanpassen of weigeren. Uitgever en redactie zijn niet verantwoordelijk voor uitspraken van personen. Aan de inhoud kunnen geen rechten worden ontleend.

Inhoud

- 3 Voorwoord
- 4 Zorgzaam: samen kijken naar wat wél kan
- 6 Korte berichten
- 9 Uit de bus klappen
- 10 Nieuw in Den Haag: samen herstellen in onze locatie Het Zamen
- 12 Op de donderdag met Jim
- 13 Terug naar het jaar
- 14 Van jeugdvrienden tot levenspartners
- 16 Liefde na verlies
- 18 Vitaliteit begint met gezien worden
- 20 Koningsdag was een groot feest!

- 23 Meedoen is belangrijker dan winnen
- 24 Haags Ontmoeten
- 25 Wisselcolumn
- 26 John doet het graag op zijn manier
- 28 Zorg vanuit empathie
- 30 Één boek is niet genoeg
- 32 Karin Sijes vindt haar plek in Het Coornhert
- 34 Twee nieuwe bewoners
- 37 Mariette
- 38 Contact
- 38 Stichting Eykenburg fietst erop los
- 39 Prijspuzzel

Voorwoord

Van nature willen we graag helpen. Zeker in de zorg. We zien iemand worstelen met een boterham en voordat we het weten smeren we hem wel even voor diegene. We zien iemand zoeken naar woorden en vullen de zin alvast aan. We trekken een jas dicht, schuiven een stoel aan, lossen iets op voordat iemand erom vraagt. Lief bedoeld. Zorgzaam bedoeld.

Soms vraag ik me af: wat gebeurt er als we te veel overnemen?

Want zelf nog een boterham met pindakaas kunnen smeren, hoe klein het misschien ook lijkt, kan van enorme betekenis zijn. Zelf bepalen wanneer je opstaat. Zelf kiezen wat je aantrekt. Zelf nog iets kunnen betekenen voor een ander. Dat zijn geen kleine dingen. Dat is het leven. Dat is eigen regie. En misschien nog wel belangrijker: dat geeft een mens het gevoel ertoe te doen.

Als alles altijd maar uit handen genomen wordt, hoe goed bedoeld ook, dan kan iemand ongemerkt ook iets verliezen. Zelfvertrouwen. Eigenwaarde. Het gevoel nog nodig te zijn. Terwijl juist dat voor kwaliteit van leven zo belangrijk is.

Daarom geloof ik dat echte zorgzaamheid niet betekent dat we alles overnemen. Echte zorgzaamheid betekent afstemmen. Kijken en luisteren naar wat iemand zelf nog wil, kan of misschien opnieuw wil leren. Waar iemand graag hulp bij krijgt én waar juist niet. Soms zit zorgzaamheid niet in het doen vóór iemand, maar in het samen doen. Of zelfs in het bewust even niets doen en iemand de ruimte geven.

Dat vraagt iets van ons allemaal. Van medewerkers, vrijwilligers, familieleden en ook van mijzelf. Geduld soms. Vertrouwen. En het lef om niet automatisch in de ‘zorgstand’ te schieten. Want zorgen voor mensen is waardevol, maar zorgen dát iemand zoveel mogelijk zichzelf kan blijven, is misschien nog wel waardevoller.

Bij Stichting Eykenburg zetten we daarom in op samen redzaam zijn. Niet omdat mensen alles alleen moeten doen, maar omdat iedereen ertoe wil doen. Bewoners, cliënten, familie, vrienden, vrijwilligers en medewerkers. Ieder op zijn of haar eigen manier. En vooral samen.

Is dat uiteindelijk niet de mooiste vorm van zorgzaamheid: niet het leven overnemen, maar helpen om het leven zoveel mogelijk van iemand zelf te laten blijven?

Groet,

Femke

Zorgzaam.
Het is misschien wel één van de mooiste woorden die er bestaan.
Het zit ook diep verweven in wie wij bij Stichting Eykenburg zijn. Zorgzaam naar bewoners, cliënten, familie, vrijwilligers en naar elkaar.
Maar de afgelopen tijd zie ik dat zorgzaamheid ook een bijzondere dualiteit in zich draagt.
Want kun je eigenlijk ook té zorgzaam zijn?

Zorgzaam: samen kijken

naar wat wél kan

Zorgzaam zijn gaat verder dan goede zorg alleen. Het betekent aandacht hebben voor wie iemand is, luisteren naar wat iemand belangrijk vindt en samen kijken naar wat nog wél kan. Vanuit die gedachte stimuleren we mensen om zo zelfstandig mogelijk te blijven. Uiteraard kijkend naar wat iemand kan, maar altijd met dat doel voor ogen. Zorg is bedoeld om mensen sterker te maken, niet afhankelijk.

Zorgzaam is soms ook even níét overnemen

Dat zag medewerker Fatima laatst bij meneer Verbeek. Hij herstelde van een val en vroeg tijdens het ontbijt of zij zijn koffie wilde inschenken. “Daar ben jij toch voor?” zei hij met een glimlach. Fatima schoof het kannetje iets dichterbij en glimlachte. “Volgens mij kunt u dat prima zelf”, antwoordde ze.

Meneer Verbeek mopperde wat. Voorzichtig tilde hij het kannetje op. De koffie vond niet direct zonder omweg het kopje, maar met wat geduld lukte het hem zelf. De volgende ochtend schonk hij zijn koffie weer zelfstandig in. Twee weken later liep hij met zijn rollator zelf naar de ontbijt tafel.

Dat lijken kleine dingen. Maar juist daarin zit voor ons de kern van zorgzaam werken. Niet alles overnemen, maar ruimte geven om het zelf te doen. Want elke keer dat iemand iets zelf doet, hoe klein ook, is dat een overwinning. Een bewijs dat iemand nog grip heeft op het eigen leven. En dat is precies waarom we zo geloven in zelfstandigheid. Het geeft vertrouwen, eigenwaarde en waardigheid terug.

Zorgzaamheid werkt twee kanten op

Maar zorgzaamheid zit ook in wat iemand nog kan betekenen voor een ander. Achter iedere bewoner schuilt namelijk een leven dat niet ophoudt zodra iemand zorg nodig heeft. Soms tachtig jaar aan verhalen. Aan liefde, verlies, keuzes, fouten, geluk en levenservaring.

En juist die levenservaring betekent vaak nog veel voor anderen. Een bewoner die tijdens de koffie een medewerker laat lachen. Een gesprek dat ineens raakt. Of iemand die met een paar woorden precies de rust weet te brengen die een ander nodig heeft.

Want iemand die hulp nodig heeft, kan óók hulp bieden. Een luisterend oor. Advies. Een warm gesprek. Gewoon menselijk contact. Misschien is dat wel waar zorgzaam werken écht om draait: blijven kijken naar wat iemand nog wél kan betekenen. Voor zichzelf én voor anderen.

Iemand die hulp nodig heeft, kan óók hulp bieden.

Reablement: samen kijken naar wat wél kan

Zelf iets blijven doen of anderen helpen, geeft mensen vaak meer dan we denken. Het geeft vertrouwen. Een gevoel dat je ertoe doet. Dat je van betekenis blijft. Die manier van kijken sluit aan bij de gedachte van reablement: Mensen helpen hun eigen leven te leiden, zoals zij dat willen.

Korte berichten

12 mei: Dag van de Zorg

Daarom begonnen we de dag op beide locaties met iets extra's voor onze medewerkers en vrijwilligers. Met een glimlach én een klein presentje wilden we één ding extra laten voelen: hun inzet is van onschatbare waarde. Iedere dag zorgen zij voor warmte, aandacht en vertrouwde gezichten binnen Stichting Eykenburg.

Deze dag draaide het even extra om hen.

Hoera! Sunita 12,5 jaar bij ons!

Onze collega Sunita vierde onlangs haar 12,5-jarig jubileum. En dat lieten haar collega's natuurlijk niet ongemerkt voorbijgaan! Met taart, bloemen en een extra grote kaart werd ze feestelijk verrast.

Sunita is al jaren een vertrouwd gezicht bij de Surinaamse dagbesteding in Het Zamen. Met haar warme en betrokken

aanwezigheid zorgt ze ervoor dat cliënten en bewoners zich gezien voelen en een fijne, waardevolle dag hebben.

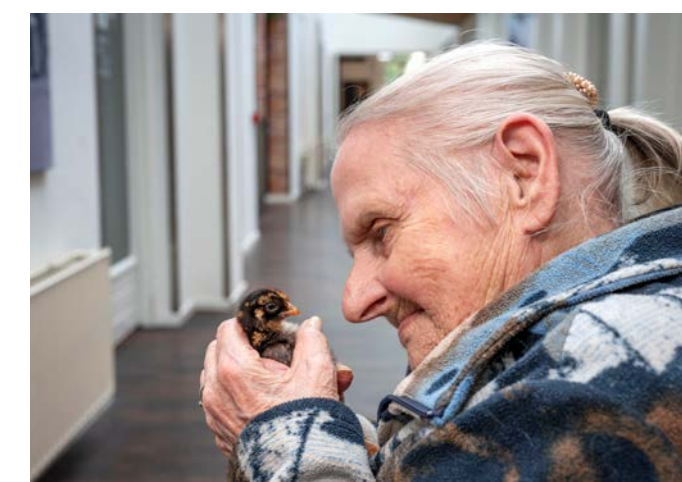
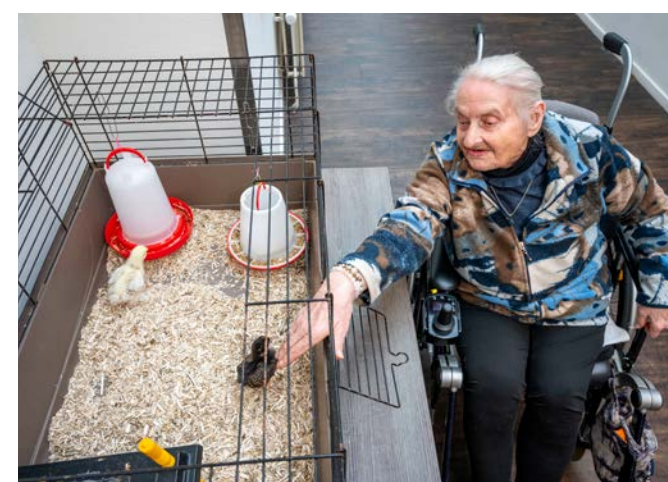
Dank je wel, Sunita, voor alles wat je de afgelopen 12,5 jaar hebt betekend. Op naar nog veel mooie momenten samen!

Kuikengeluk

Een toom kuikens brachten de afgelopen tijd extra gezelligheid op onze locaties. Piepklein kwamen ze binnen, maar twee keer knipperen later zagen ze er ineens heel anders uit. Wat zijn ze hard gegroeid! Inmiddels zijn de kuikens weer terug naar de boer.

Voor veel bewoners waren de kuikens een vrolijk onderdeel van de dag. Zo ging bewoonster Anna van Huize Eykenburg iedere ochtend even langs om de kuikens een goedemorgen te wensen. "Ze kennen mij, ze horen het aan mijn stem, want ik ben hier elke ochtend", vertelde ze trots.

Maak de natuur schoon!

Op 2 april hebben we weer een fantastische editie gehad van "Maak de natuur schoon!". Dit keer hebben we een nieuw deel van het park "De Verademing" aangepakt. Afval uit de natuur gehaald, lekker gewandeld, samen gelachen en genoten van een hapje en drankje tijdens de pauze. De zon laat al wat vaker haar gezicht zien dus we gaan een mooie periode tegemoet waarin we met elkaar veel gaan genieten van de natuur!

Samen op pad tijdens de Avondvierdaagse

Van maandag 1 tot en met donderdag 4 juni stond Huize Eykenburg in het teken van bewegen, ontmoeten en samen plezier maken. Bewoners, mantelzorgers, vrijwilligers en buurtgenoten liepen mee met de Avondvierdaagse.

Elke avond verzamelde de deelnemers zich in de Kapel van Huize Eykenburg. Daarna trok de stoet de buurt in voor een gezellige wandeling, met onderweg tijd voor een pauze en een drankje. Na afloop werd er nog gezellig na gepraat onder het genot van een ijsje.

Voor bewoners was het een fijne manier om naar buiten te gaan, in beweging te blijven en samen iets te beleven. Ook de bewoners die in een rolstoel meededen. Dat past goed bij reablement: kijken naar wat iemand zelf nog kan en waar ondersteuning nodig is. Zo wordt bewegen op welke manier dan ook niet alleen gezond, maar ook betekenisvol.

De Avondvierdaagse liet mooi zien hoe belangrijk ontmoeten en samen doen zijn. Met kleine stappen, goede gesprekken en een glimlach onderweg werden het 4 dagen waar veel deelnemers met plezier op terugkijken.

70 jaar getrouwd!

Bij Stichting Eykenburg maken we elke dag mooie momenten mee. Soms zijn ze nét even extra bijzonder.

Gerhard en Dora vierden vorige week vrijdag hun 70-jarig huwelijk, en dat bleef niet onopgemerkt. Niemand minder dan burgemeester Jan van Zanen kwam langs om dit prachtige jubileum persoonlijk mee te vieren.

Gefeliciteerd, wat een voorbeeld van liefde! Van jonge verliefdheid in Amsterdam tot een leven vol herinneringen, familie en warmte. En ja, nog steeds verliefd!

Uit de bus klappen

In deze rubriek vertelt JP, een van onze buschauffeurs, over zijn dagelijkse belevenissen met bewoners en cliënten. Soms gaat het om een klein gebaar, soms om een ontmoeting die je niet snel vergeet. Deze keer deelt hij een verhaal over Ed, een bewoner die veel betekende voor de mensen om hem heen en een bijzondere indruk achterliet bij velen.

Wat hij gaf, kwam terug

Bij ons in Huize Eykenburg en Het Zamen weten zowel bewoners als zij die regelmatig op visite komen dat het in de meeste gevallen de laatste woonplek van de bewoners is. De een aardt meteen en woont een langere tijd bij ons. De ander aardt wat lastiger en blijft korter. En natuurlijk zijn onze bewoners net zo verschillend en boeiend als de mensen in de maatschappij om ons heen.

Meer dan alleen een groet

Zo woonde tot voor kort Ed bij ons, die ik leerde kennen als iemand die zijn hele leven eigenlijk in dienst had gesteld voor zijn medemens. Hij kwam bij ons wonen toen het thuis echt niet meer ging. Doordeweeks kwam er altijd wel familie langs. In het weekend verscheen er een hele bups op het ontmoetingsplein en deed zich tegoed aan een bruine fruitschaal en koude cola.

Ik ontmoette hem toen hij net bij ons woonde. Sinds die tijd liep ik op zaterdag altijd even langs op het ontmoetingsplein, legde een hand op zijn schouder en groette hem bij naam. Ik merkte dat hij en zijn familie dat altijd waardeerden. Na een paar keer vroeg zijn broer mij waarom ik dat deed. Ik antwoordde dat ik, als ik ergens op visite ging, altijd de bewoner van het huis groette uit beleefdheid en fatsoen. Ik durf te zeggen dat er toen een band ontstond die verder ging dan ik toen kon vermoeden. Na verloop van tijd kwam hij niet meer op het ontmoetingsplein. Het werd te vermoeiend. Dus liep ik af en toe langs op zijn kamer om hem even gedag te zeggen. Verder hield de familie me op de hoogte over hoe het met hem ging.

Een indrukwekkend afscheid

Onlangs is hij overleden. Dat kwam niet onverwacht, maar sloeg in als een bom bij de familie, de medewerkers en iedereen die hem kende. Op weg naar de uitvaart heb ik de rij die hem in het atrium uitgeleide deed nog nooit zo groot en overweldigend gezien.

De condoleance, de auto die hem vervoerde, de uitvaartdienst, wie er zou spreken en de muziek had hij geheel zelf geregeld. Bij het binnentreden van de dienst werd gevraagd of eerst de familie, daarna de medewerkers

van Stichting Eykenburg en vervolgens vrienden, kennissen en burens, wilden plaatsnemen. Vanuit onze organisatie waren er meer medewerkers aanwezig dan op twee handen te tellen zijn. Het was een meer dan indrukwekkende bijeenkomst.

Alle medewerkers kregen van de familie een omhelzing. Ook had de familie een lied op muziek gemaakt als dank voor alles wat de medewerkers voor hem hebben betekend. Dat heeft een diepe indruk achtergelaten bij ons.

Nog even stilstaan

Terugkijkend heeft Ed in zijn ziekteproces teruggekregen wat hij in zijn hele leven heeft gegeven: compassie, interesse in de ander, zorgzaamheid en intrinsieke en empathische aandacht.

Iemand vroeg me hoe het met mij ging. Ik antwoordde: "Het is nog te groot, ik kan het niet oppakken om mee te dragen, ik ga er niet onder gebukt, maar sta er bij stil".

Benieuwd naar het lied dat de familie speciaal voor onze medewerkers maakte? Scan de QR-code hiernaast en luister mee naar dit mooie gebaar.

Nieuw in Den Haag: samen herstellen in onze locatie Het Zamen

Stichting Eykenburg introduceert een bijzonder nieuw zorgconcept in onze locatie Het Zamen. Met ‘Tijdelijk samen verblijven’ kunnen partners tijdelijk samen wonen in één appartement, wanneer één van hen of beiden ondersteuning en zorg nodig heeft of hebben. Stichting Eykenburg biedt al langer de mogelijkheid voor partners om samen te blijven wonen in onze partnerappartementen. Nu is er ook een tijdelijke vorm: samen verblijven tijdens herstel.

Samen blijven helpt

Het idee komt van Felicia Dullemond, teamleider van het cliënt contact centrum. In haar werk zag zij het keer op keer gebeuren. “Partners worden vaak van elkaar gescheiden op het moment dat het juist moeilijk is”, vertelt ze. “De één moet herstellen na een ziekenhuisopname, een val of een operatie, en kan tijdelijk niet thuis wonen. De ander blijft alleen achter. Dat is voor beiden ontzettend zwaar.”

Juist in zo’n kwetsbare periode is nabijheid volgens Felicia essentieel. “Je ziet dat mensen onrustig worden als ze uit elkaar gehaald worden. Terwijl samen zijn juist rust en vertrouwen geeft. En dat heb je nodig om goed te kunnen herstellen.”

Weer even partners

Met dat uitgangspunt ontwikkelde zij het concept ‘Tijdelijk samen verblijven’. In Het Zamen kunnen

partners vanaf heden samen verblijven in een comfortabel appartement, met eigen voorzieningen zoals een douche en toilet. Ondertussen wordt de zorg tijdelijk ondersteund door professionals, zodat de druk niet volledig bij de partner ligt.

“Wat we eigenlijk doen, is iets heel logisch”, legt Felicia uit. “We zorgen ervoor dat mensen bij elkaar kunnen blijven, terwijl de zorg goed geregeld is. De partner hoeft even niet te zorgen, maar kan gewoon weer even partner zijn.”

Ruimte voor herstel

Het concept speelt ook in op een breder maatschappelijk vraagstuk. Steeds meer familie en mantelzorgers zorgen langdurig voor hun naaste, en die belasting loopt soms ongemerkt op. In sommige situaties stellen mensen ondersteuning en zorg zelfs uit, omdat ze niet van elkaar gescheiden willen worden. Dit kan leiden tot verslechtering van de gezondheid.

“Dit concept geeft ruimte om weer even partner te zijn.”

“Dat zijn precies de situaties waarin dit concept verschil kan maken”, zegt Felicia. “Je haalt de druk weg, maar behoudt wat het belangrijkste is: samen zijn.”

Dat het concept voorziet in een behoefte, blijkt ook uit de eerste aanmeldingen. Inmiddels heeft Het Zamen het eerste echtpaar verwelkomd dat tijdelijk samen komt wonen. Zo ontstaat er weer wat ruimte en rust, terwijl zij in een huiselijke omgeving de ondersteuning krijgen die nodig is.

Meer weten over tijdelijk samen verblijven in Het Zamen? Wij denken graag mee over de mogelijkheden. Neem dan ook gerust contact met ons op via ccc@eykenburg.nl of bel 070 - 750 7000.

Op de donderdag met Jim

Inmiddels werkt Jim al bijna 2,5 jaar als vrijwilliger op de Piet Mondriaanstraat in Het Zamen. Elke donderdag is hij daar te vinden. Wat begon als vrijwilligerswerk, groeide uit tot iets waar hij veel voldoening uit haalt. Het contact met bewoners én medewerkers voelt voor hem als een warm bad. Juist de kleine momenten maken het bijzonder.

Er zijn voor een ander

In deze periode heb ik vooral geleerd hoe fijn bewoners het vinden als je aandacht voor ze hebt en zorgzaam bent. Bewoners die er al waren toen ik begon, heb ik steeds beter leren kennen. Vooral de persoonlijke verhalen vind ik mooi. Verhalen over vroeger, maar ook over wat bewoners nu meemaken.

Mijn donderdagen kennen vaak vaste patronen. Even samen koffie drinken, een praatje maken of één-op-één aandacht geven aan een bewoner. Met mooi weer ga ik graag naar buiten voor een wandeling of om samen in de binnentuin van Het Zamen te zitten. Dat zijn vaak de momenten waarop de mooiste gesprekken ontstaan. Rond 15.00 uur verzamelt zich vaak een groep bewoners bij de balustrade op de eerste verdieping, met uitzicht op de centrale hal. Daar zorg ik voor een drankje en maak ik een praatje met de bewoners. Wat ik mooi vind, is dat het contact van beide kanten komt. Bewoners vragen ook aan mij hoe het gaat. Als ik op vakantie ben geweest en weer terugkom, onthouden sommige bewoners dat zelfs. Dan vragen ze hoe mijn vakantie was. Dat vind ik bijzonder.

“Aandacht geven en er voor iemand zijn, maakt vaak het grootste verschil.”

Samen eropuit

Onlangs ben ik met een bewoner naar buiten geweest. Het was heerlijk weer en de zon scheen volop. Hij had zin in een kapsalon, dus heb ik hem in zijn rolstoel naar Cafeteria Sarican aan de Loosduinsekade gebracht. We hebben samen buiten op het terras gezeten. Ik heb hem geholpen met eten, want dit lukte niet meer zelfstandig, maar wat heeft hij ervan gesmuld. Daarna hebben we samen nog een wandeling gemaakt door de wijk en het aangrenzende park. Gewoon even samen eropuit en genieten van het mooie weer. Dat zijn voor mij de momenten die het vrijwilligerswerk zo waardevol maken.

Ook buiten Het Zamen

Zorgzaam zijn stopt voor mij niet bij Het Zamen. Ook buiten mijn vrijwilligerswerk steek ik graag een helpende hand uit. Zo hielp ik onlangs een ex-collega van mijn vorige werkgever die geopereerd was aan haar knie. Omdat zij rust moest houden, hielp ik haar met boodschappen en bracht ik haar naar de kliniek in Rotterdam voor afspraken en controles. Ook heb ik haar daar weer opgehaald na de operatie.

Voor mij is het vanzelfsprekend om iemand te helpen als dat nodig is. Ik vind het fijn om iets te kunnen betekenen voor de medemens. Binnen én buiten Het Zamen.

No Drama Obama

Barack Obama wordt officieel beëdigd als de 44e president van de VS. Hij neemt het ambt over van George W. Bush en spreekt tijdens zijn inauguratie over hoop en verandering voor het land.

Fixing Together

In Amsterdam vindt het eerste Repair Café plaats. Bezoekers krijgen daar hulp bij het zelf herstellen van kapotte apparaten, wat bijdraagt aan duurzaamheid en hergebruik.

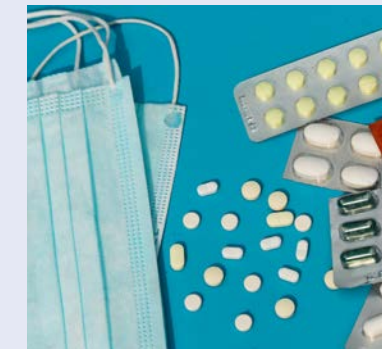
Woekerpolissen

De DSB Bank van Dirk Scheringa gaat failliet na een bankrun. Veel klanten halen massaal hun geld weg, wat het einde van de bank veroorzaakt en grote financiële gevolgen heeft voor spaarders.

De Naald, Apeldoorn

De viering van Koninginnedag in Apeldoorn wordt abrupt stopgezet na een mislukte aanslag. Ook in de rest van Nederland worden festiviteiten afgelast, wat zorgt voor grote verslagenheid onder de bevolking, en een gevoel van nationale rouw.

Nieuwe Influenza A

De WHO roept de Mexicaanse griep uit tot een pandemie. Daarmee erkent de organisatie dat het virus zich wereldwijd heeft verspreid, en dat ingrijpende maatregelen noodzakelijk zijn.

Terug naar het jaar:

2009

Het jaar 2009 stond in het teken van herstel na de wereldwijde financiële crisis en de snelle groei van sociale media zoals Facebook en Twitter. Ook waren er opvallende gebeurtenissen, zoals de release van de film Avatar.

The King of Pop

De Amerikaanse popster Michael Jackson overlijdt aan een hartstilstand. Dit gebeurt in zijn woning in Bel Air, wat wereldwijd leidt tot massale rouw onder fans.

Festival of Freedom

De Val van de Berlijnse Muur wordt groots herdacht. Het is dan precies twintig jaar geleden dat de muur viel, een moment dat symbool staat voor het einde van de Koude Oorlog.

Lightning Bolt

Usain Bolt loopt de 100 meter in een wereldrecordtijd van 9,58 seconden. Hiermee scherpt hij zijn eigen record verder aan. Tijdens het WK atletiek zet hij ook op de 200 meter een nieuw wereldrecord neer. Hij finisht in 19,19 seconden.

Van jeugdvrienden tot levenspartners

Toen Dora Geerken Kogelman en Gerhard Geerken elkaar leerden kennen, waren ze nog kinderen. Sinds kort, ruim zeventig jaar later, wonen ze samen in Huize Eykenburg en kijken ze terug op een leven met veel bijzondere herinneringen. Op hun jeugd, verliefd worden, kinderen krijgen, een eigen bedrijf opbouwen en de vele plekken waar ze samen woonden.

Van oorlogstijd naar Amsterdam

Dora werd zeven jaar voor de oorlog geboren in Eindhoven. Tijdens de oorlog namen haar ouders Joodse mensen in huis op. Toen zij werden verraden, vluchtte het gezin hals over kop naar Amsterdam. Daar begon haar jeugd opnieuw.

Na de oorlog waren er overal bevrijdingsfeesten. In die tijd speelde Dora vaak buiten bij de ruiterszaak van haar zwager, vlak bij het huis waar Gerhard woonde. Zo leerden ze elkaar kennen. Dora was twaalf jaar oud, Gerhard tien. "Ik was niet zo'n meisje-meisje", vertelt Dora met pretoogjes. "Ik speelde liever buiten met jongens."

"Wat willen we nog meer? We zijn echte bofkonten."

Dora hield nooit van wedstrijden of winnen om het winnen. "Dat competitiegedoe lag mij niet zo", zegt Dora lachend. "Maar met Gerhard samen werkte het altijd vanzelf." Zo vormden ze als kinderen eigenlijk al een echt team.

Liefde in brieven

Hun wegen scheidden toen Gerhard naar een internaat ging. Hij wilde stuurman worden. Dora ging werken bij modehuis Maison de Bonneterie in Amsterdam. Ondertussen stuurde Gerhard af en toe een brief. "Maar wat moest ik met die jongen?", zegt Dora. "Hij was twee jaar jonger én kleiner." Toch veranderde er iets toen Gerhard achttien was. Hij schreef haar een brief waarin hij eerlijk vertelde over zijn gevoelens. "Die brief loog er niet om", zegt Dora. "Toen dacht ik: nou, laat hem maar langskomen."

Dat deed hij. Wat begon als een bezoekje, eindigde in urenlange gesprekken. "We konden samen goed praten", zegt Dora. "En na drie dagen was ik ook verliefd."

Trouwen, kinderen en samen ondernemen

Op jonge leeftijd trouwden Dora en Gerhard. Dora was 22 jaar, Gerhard 20. Terwijl Gerhard zijn militaire dienst afrondde, bleef Dora werken bij modehuis Maison de Bonneterie. Na vier jaar samen besloten ze dat het tijd was voor kinderen. Hun eerste kindje overleed drie dagen na de geboorte. Niet lang daarna kregen ze een dochter en later ook een zoon, op wie ze zichtbaar trots zijn.

Tijdens het gesprek komen regelmatig foto's en verhalen van kinderen en kleinkinderen voorbij. Toen hun zoon geboren werd, begonnen ze samen een eigen bedrijf in installatiebouw. Ze werkten voor grote internationale bedrijven. "Toen zijn we achttien keer verhuisd", vertelt Dora lachend. Ze woonden onder andere in Amsterdam, Monnickendam, Almere en Zeeuws-Vlaanderen, voordat ze uiteindelijk in Den Haag terechtkwamen.

Samen bleven ze altijd actief. Gerhard schilderde graag en Dora maakte poppen van allerlei verschillende stoffen. Zodra je hun appartement binnenstapt, zie je die creativiteit meteen terug. Daarnaast schreven ze een boek over hun leven voor hun kleinkinderen en lazen ze daaruit voor in verzorgingshuizen. Ook zetten ze zich in voor ouderen in Den Haag, onder andere met een sportparkje bij de Bosjes van Pex.

Samen thuis bij Huize Eykenburg

Na een periode waarin thuis wonen steeds lastiger werd, kwamen Dora en Gerhard uiteindelijk in Huize Eykenburg terecht. Gerhard brak zijn heup en Dora had al langer last van duizelingen. "Onze kinderen hebben ervoor gezorgd dat we hier terechtkwamen", vertelt Dora.

"Ik neem diep mijn pet af voor iedereen die dit werk doet."

Daar zijn ze dankbaar voor. Vooral hun appartement voelt voor hen als een groot geluk. "We kunnen nog steeds bijna niet geloven dat wij deze woning hebben gekregen", zegt Dora. Hun eigen tuintje betekent veel voor hen. Daar zitten ze graag buiten om van de rust te genieten. Ook de aandacht van de medewerkers waarderen ze enorm. "Ik vind het zo knap dat hier zoveel jonge mensen werken die zoveel geduld en liefde hebben voor ouderen", zegt Dora emotioneel. "Dat kun je niet leren, dat zit in je."

Na meer dan zeventig jaar samen vullen Dora en Gerhard elkaar nog altijd perfect aan. "We hebben nog steeds een heel goed samenspel met elkaar", zegt Gerhard. Dora vult hem meteen aan. "En we houden nog van elkaar."

Liefde na verlies

Soms begint een nieuw hoofdstuk op een onverwacht moment. Voor Theo Pronk en Ria Simons begon hun liefdesverhaal bij een toko in Den Haag, nadat ze allebei al veel hadden meegemaakt. Inmiddels zijn ze veertig jaar samen. In die jaren bouwden ze een samengesteld gezin op, genoten ze van vakanties en stonden ze altijd klaar voor hun kinderen en kleinkinderen. Nu wonen ze samen in Huize Eykenburg, waar ze vooral kijken naar wat wél kan.

Toevallig dichtbij elkaar

Theo weet het nog precies. “Ik was met mijn zoon aan het timmeren en was vergeten eten te koken”, vertelt hij. Daarom liep hij naar een toko in de buurt om iets te halen. Daar zag hij Ria zitten. “Ze zat uien schoon te maken. Ik dacht meteen: ‘Moet je niet huilen?’”, vertelt hij met een glimlach.

Ze woonden vlak bij elkaar in Den Haag, maar hadden elkaar nooit echt gezien. Pas toen ze elkaar steeds vaker tegenkwamen op straat en bij de voetbalvereniging, ontstond er langzaam contact. “We hebben veel gepraat, want we hadden allebei een verleden.” Theo was weduwnaar en Ria weduwe. Juist doordat ze allebei wisten hoe verlies voelde, begrepen ze elkaar goed. Theo wachtte bewust een aantal jaren voordat hij weer een relatie begon. “Je moet ook je rouw overleven”, vertelt hij. “En als je kinderen hebt, moet je eerst zorgen dat zij sterk genoeg zijn.”

Samen een nieuw leven opbouwen

Na een aantal jaar besloten Theo en Ria samen verder te gaan. Ze verhuisden naar Zoetermeer, waar ze uiteindelijk dertig jaar samen woonden. Daar bouwden ze een warm thuis op voor hun samengesteld gezin. Theo had twee kinderen, Ria ook. Samen zorgden ze ervoor dat iedereen zich thuis voelde. Dat zorgzame zat diep in Theo. Hij verloor zelf al jong zijn moeder. “Ik was 21 dagen oud toen mijn moeder overleed”, vertelt hij. Daarom vond hij het belangrijk dat kinderen altijd op hun ouders konden rekenen. Ook Ria zorgde veel voor anderen. Ze werkte hard, kookte graag en hield van gezelligheid. Regelmatig stonden er grote pannen eten op tafel. “Dan stond ze voor dertig man te koken”, vertelt Theo lachend.

Samen eropuit

Samen genoten ze van eenvoudige dingen. Ze maakten vakanties naar Friesland, kampeerden in Brabant en gingen vissen. “En zij kon het nog beter dan ik”, vertelt

Theo. Ria maakte thuis alvast het visvoer klaar, terwijl Theo de hengels en spullen verzorgde. Ook hadden ze ieder hun eigen hobby's. Theo hield van timmeren en klussen, Ria van tuinieren en tekenen. “Je moet elkaar niet voortdurend in de gaten houden”, zegt Theo. “Wij deden veel samen, maar ook gewoon ons eigen ding.”

“Je moet ook je rouw overleven.”

Sterker geworden door moeilijke tijden

Zoals bij ieder lang leven samen, waren er ook moeilijke periodes. Toch proberen ze vooral vooruit te kijken. “Wij zeuren niet, wij treuren niet. Gewoon doorgaan”, zegt Theo. Juist doordat ze zoveel samen hebben meegemaakt, voelen ze zich nog altijd met elkaar verbonden.

De laatste jaren werd het thuis steeds moeilijker. Ria kreeg gezondheidsproblemen en Theo merkte dat het thuis niet meer veilig was. Via artsen kwam uiteindelijk het gesprek over verhuizen. En nu wonen ze sinds augustus samen in Huize Eykenburg. “Het is wennen”, vertelt Ria eerlijk. Toch voelt Theo zich er veilig. “Ik hoef niet meer alles alleen te doen.”

“Ik voel me hier veilig.”

Vitaliteit begint met gezien worden

Bij Stichting Eykenburg is vitaliteit meer dan gezond eten of bewegen. Het gaat ook om aandacht, balans, ondersteuning en het gesprek durven voeren. Voor medewerkers en vrijwilligers is er daarom het Vitaliteitsprogramma 2026. De gedachte daarachter raakt ook bewoners en cliënten: wat helpt iemand om zich gezien, gewaardeerd en ondersteund te voelen?

Een programma voor medewerkers en vrijwilligers

Elke dag zetten medewerkers en vrijwilligers zich in voor bewoners en cliënten. Dat doen zij met aandacht, vakkennis en vaak ook met veel energie. Juist daarom vinden wij het belangrijk dat zij zelf ook goed ondersteund worden. Onder het motto “Kies jouw vitaliteit” kunnen medewerkers en vrijwilligers aangeven waar zij behoefte aan hebben.

Het vitaliteitsprogramma bestaat uit twee onderdelen. Er is praktisch aanbod dat direct gebruikt kan worden, zoals gratis bewegen, hulp bij stress, ondersteuning bij stoppen met roken, hulp als mantelzorger, korting bij online winkelen en financiële ondersteuning. Daarnaast zijn er workshops over werkgeluk, balans tussen werk en privé, de overgang, samenwerken, fysieke belasting, slapen en onregelmatig werken.

Niet ieder onderdeel past bij iedereen. Dat hoeft ook niet. De kracht van het programma zit juist in keuzevrijheid.

De een wil meer bewegen, de ander zoekt rust, praktische hulp of een goed gesprek. Alles is vrijwillig. Het programma is bedoeld als steun in de rug voor mensen die dagelijks veel voor anderen betekenen.

Jill Simons, domeinmanager Mens en Ontwikkeling: “Bij Stichting Eykenburg geloven we in preventieve vitaliteit; aandacht hebben voor wat medewerkers en vrijwilligers nodig hebben vóórdat problemen ontstaan. Soms maken juist kleine aanpassingen of een goed gesprek het verschil. Want wie zich gezien en ondersteund voelt, kan met meer energie en plezier bijdragen aan onze missie: een betekenisvolle dag voor bewoners en cliënten.”

Gezien worden begint met luisteren

Wie zich gezien wil voelen, moet de ruimte krijgen om te vertellen wat er speelt. Wat heeft iemand nodig om met plezier naar het werk te gaan? Soms zit de oplossing in iets kleins, zoals minder reistijd of meer rust en duidelijkheid in de werkdag.

Ook mantelzorg speelt vaak mee. Veel medewerkers zorgen naast hun werk voor een ouder, partner, kind of andere naaste. Dan helpt het als een leidinggevende weet wat er speelt en met de medewerker samen kijkt naar wat haalbaar is in het dagelijks leven. Daarom is het vitaliteitsprogramma meer dan een lijst met activiteiten. Het begint met de vraag: voel je je gezien en krijg je de ondersteuning die je nodig hebt?

Ook samen met bewoners en cliënten

Het programma is in de eerste plaats gemaakt voor medewerkers en vrijwilligers. Een workshop over werkgeluk of onregelmatig werken past niet één op één bij bewoners of cliënten. Toch is de gedachte erachter breder. Ook bewoners en cliënten hebben behoefte aan samen zijn, beweging en een goed gesprek. Daarbij sluiten we aan bij de gedachte van Reable Nederland: kijken naar wat iemand nog wél kan, wil en belangrijk vindt in het dagelijks leven.

Ook mantelzorgers en familie horen erbij. Zij regelen vaak veel achter de schermen. Een luisterend oor, duidelijke informatie of praktische tips maken dan echt verschil. Soms gaat het niet om grote zorgvragen, maar gewoon om even weten: doe ik het goed en waar kan ik terecht? Daarom kijkt Stichting Eykenburg graag verder. Wat helpt

bewoners en cliënten om zich goed te voelen? Welke activiteiten passen bij hun wensen? En waar kunnen familieleden of mantelzorgers extra steun gebruiken?

Denk mee over vitaliteit

Heb je als vrijwilliger, medewerker, bewoner, cliënt, familielid of mantelzorger een idee of wens rond vitaliteit, bewegen, ontmoeting of ondersteuning? Mail dan naar vitaliteit@eykenburg.nl. Zo kijken we samen wat past en waar behoefte aan is.

Koningsdag was een groot feest!

Wat hebben we genoten van Koningsdag bij Stichting Eykenburg. Zowel in Het Zamen als in Huize Eykenburg werd volop genoten van oranje lekkernijen, vlaggetjes in de worst, oud-Hollandse spelletjes en vooral heel veel vrolijke gezichten.

Bewoners, cliënten, medewerkers, mantelzorgers en vrijwilligers maakten er samen een dag van vol kleine genietmomenten. Van koekhappen tot vissen en van een praatje tussendoor tot een foto bij de photobooth. Ook de muziek en alle oranje versieringen maakten de dag extra feestelijk. Soms zit het geluk gewoon in een oranje detail.

Meedoen is belangrijker dan winnen

Op tafel bij Marcel Snijder ligt geen gewone hobby. Tussen lepeltjes, rietjes, klemmetjes, kopspelden, sigarettenpakjes en zoetjes groeit langzaam een complete Formule 1-startgrid. Marcel is 63 jaar en verblijft als gast van hospice Claude Monet in Het Zamen. Wat begon als een aandenken, werd een miniatuurwereld vol auto's, herinneringen en plezier.

From start to finish

De baan is nog in opbouw, maar er is al veel te zien. Tribunes, hekken, auto's en een safety car krijgen stap voor stap hun plek. Alles maakt Marcel zelf, van restmateriaal. "Een coureur is niet anders dan een kopspeld", vertelt hij. "Dat is meteen de helm."

Niet zomaar een tekening

Het project begon met een vraag van zijn oud-directrice. Zij wilde graag een tekening als aandenken. Maar Marcel vond een gewone tekening te makkelijk. "Iedereen maakt een tekening", zegt hij. Daarom bedacht hij iets persoonlijkers: een Formule 1-baan.

Een liefde voor auto's

Zijn liefde voor auto's is er al lang. Vooral de Porsche 911 heeft een bijzondere plek bij hem. De lijnen, de vorm en het model vindt hij prachtig. Onlangs was Marcel op Circuit Zandvoort. Daar genoot hij van een echte raceauto, het geluid en de beleving van dichtbij. Kort daarna reed hij met zijn zoon in een Porsche naar zijn moeder in Ermelo. "Nu kan het nog", zegt Marcel.

Stap voor stap verder

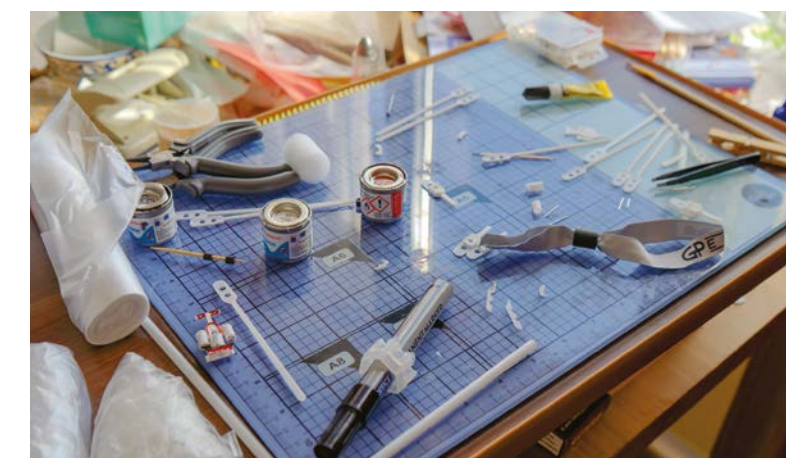
Uiteindelijk moeten er 22 auto's op de baan komen. Marcel zit nu op veertien. Elke auto kost ongeveer anderhalve

dag werk. Het is klein, precies en soms lastig. Zeker nu zijn lichaam minder kan. Toch wil hij doorgaan. "Dit is voor mij een stuk ontspanning."

Angela van Eeden, vrijwilligster op het hospice, kijkt mee en helpt waar nodig.

Een man blijft een kind

Aan het einde kijkt Marcel rustig naar zijn racebaan. Er moet nog asfalt komen en er moeten meer auto's bij. Of alles afkomt, weet niemand zeker. Maar dat is misschien ook niet het belangrijkste. "Meedoen is belangrijker dan winnen", zegt Marcel. En als hij kijkt, glimlacht hij: "Een man blijft een kind."

Haags Ontmoeten

U bent van harte welkom bij Haags Ontmoeten. Kom langs voor een gezellig praatje, een kopje koffie of een fijne activiteit. Ontmoet anderen, deel ervaringen en doe mee op uw eigen manier. Samen maken we er een gezellige dag van, dichtbij huis en met aandacht voor elkaar. Haags Ontmoeten is er dagelijks op elk van onze drie locaties. U en uw familie of mantelzorger(s) zijn van harte welkom!

't Praethuys

p/a Huize Eykenburg, Kruisbessenstraat 12

Vijf dagen per week geopend van 10.00 - 15.30 uur

Maandag Alleen open voor Engelse les

15.00 – 16.00 uur Engelse les

Dinsdag

10.00 – 12.00 uur Silver fit fiets & spelletjes
13.00 – 15.00 uur Computerles
13.00 – 15.30 uur Spelletjes
14.00 – 15.30 uur Brain training | Zangmiddag*

Woensdag

10.00 – 12.00 uur Bewegen & spelletjes
13.00 – 15.30 uur Silver fit fiets
14.00 – 15.00 uur Wandelen door het huis

Donderdag

10.00 – 12.00 uur Spelletjes & biljarten
13.00 – 15.30 uur Nagelverzorging & Breien
14.00 – 15.30 uur Koersbal*

Vrijdag

10.00 – 12.00 uur Biljarten, wandelen & spelletjes
11.00 – 11.45 uur QI-Gong
13.00 – 15.30 uur Borrelmiddag & Bingo (€2,- p.p.)*

* Deze activiteit is om de week

het Kletshoekje

p/a het Coornherthuis, Erasmusplein 87

Vier dagen per week geopend van 10.00 - 16.00 uur

Maandag

10.00 – 12.00 uur Bijkletsen
13.30 – 14.30 uur Stoelgym en -yoga
12.00 – 16.00 uur Spelletjes

Woensdag

10.00 – 12.00 uur Teken en schilderen
12.00 – 16.00 uur Spelletjes

Vrijdag

10.00 – 12.00 uur Haken en breien
12.00 – 16.00 uur Sjoelen en een borrelhapje

Zaterdag

12.00 – 16.00 uur Kletsen, diverse spelletjes, lunch met wisselende thema's

de Babbelbox

p/a Het Zamen, Esperantostraat 12

Zes dagen per week geopend van 10.00 - 16.00 uur

Maandag

10.00 – 12.00 uur Spelletjes
14.00 – 16.00 uur Quiz & geheugentraining

Dinsdag

10.00 – 12.00 uur Crea-ochtend
14.00 – 16.00 uur Spelletjes

Woensdag

10.45 – 11.30 uur Bewegen
14.00 – 16.00 uur Wisselende activiteiten

Donderdag

10.00 – 12.00 uur Breien
14.00 – 15.00 uur Spelletjes

Vrijdag

10.45 – 12.00 uur Bewegen
14.00 – 16.00 uur Muziek met een hapje & drankje

Zaterdag

10.00 – 12.00 uur Spelletjes
14.00 – 16.00 uur Spelletjes

Mocht u vragen hebben of meer informatie wensen, dan kunt u contact opnemen met het Cliënt Contact Centrum: ccc@eykenburg.nl of 070 - 750 7000.

Wisselcolumn

Een warm welkom voor iedereen

Al ruim tweeënhalf jaar werkt Patricia met veel plezier bij Stichting Eykenburg als medewerker Welzijn en Gastvrijheid. Met haar open houding, gevoel voor humor en oog voor mensen zorgt Patricia ervoor dat bewoners en cliënten zich iedere dag gezien en gehoord voelen. Of ze nu samen met hen gaat koken, schilderen of een goed gesprek voert, zij vindt het belangrijk om mensen een fijne dag te bezorgen en hen met een glimlach naar huis te zien gaan.

Van strandrestaurant naar dagbesteding

Patricia begon bij Stichting Eykenburg via het Haags Ontmoeten. Eigenlijk was dat heel toevallig. Tijdens haar sollicitatie bleek dat haar toekomstige leidinggevende dacht dat ze interesse had in een functie in de keuken. Patricia gaf meteen aan dat ze juist op zoek was naar werk waarbij het contact met mensen centraal staat. "Ik wil graag met mensen werken", vertelt ze. Uiteindelijk kwam er een plek vrij bij het Haags Ontmoeten en dat bleek precies bij haar te passen. Inmiddels combineert ze haar werk daar met de dagbesteding op zowel locatie Het Zamen als Het Coornhert. Juist die afwisseling vindt ze erg leuk.

"Ik houd ervan om een praatje te maken en mensen een leuke dag te bezorgen."

Voordat Patricia bij Stichting Eykenburg kwam werken, woonde ze elf jaar in de Dominicaanse Republiek. Daar had ze een eigen restaurant op het strand. Toch wilde ze na haar terugkeer niet meer de horeca in. Haar gastvrije karakter is ze echter nooit kwijtgeraakt. "Ik houd ervan om een praatje te maken en mensen een leuke dag te bezorgen", zegt ze.

Een luisterend oor

In haar werk draait het voor Patricia vooral om aandacht geven. Ze merkt snel wanneer iemand niet lekker in zijn vel zit en maakt graag tijd voor een één op één

gesprek. Zo raadde ze een cliënt ooit aan om een dankbaarheidsboekje bij te houden. Dat hielp haar om positiever naar de dag te kijken en weer wat meer plezier te ervaren. Zulke momenten blijven Patricia bij. "Als iemand weer met een glimlach naar huis gaat, dan doe je het goed."

Patricia Harland

Medewerker Welzijn en Gastvrijheid

Patricia geeft het stokje door aan Robbert Kuiper, medewerker (pers.) Vervoersdiensten

John doet het graag op zijn manier

Voor haar cursus gericht op Reablement en Persoonsgerichte Zorg ging Jill Simons, domeinmanager Mens en Ontwikkeling, in gesprek met John van Schee. Ze spraken over wie John is, hoe hij het wonen bij Huize Eykenburg ervaart en wat voor hem belangrijk is. Wat begon als een interview voor de cursus, werd een open en persoonlijk gesprek.

Goed geregeld

John woont nu bijna twee jaar in Huize Eykenburg. "Het is hier niet slecht", zegt hij. "Je krijgt je eten op tijd, je medicijnen op tijd. Alles krijg je op tijd." Ook over het eten is hij tevreden. Bloemkool, broccoli, een kippenpootje: John noemt het met plezier. "Het eten is goed. Ze koken goed hier."

Het hele plaatje

Toch gaat het gesprek al snel verder dan wonen en eten. John vertelt over zijn familie. Zijn zus komt vaak langs en ook zijn broer ziet hij regelmatig. Dat betekent veel voor hem. "Ze vergeet haar broertje niet", zegt hij over zijn zus. Hij ziet ook bewoners die weinig bezoek krijgen. Dat raakt hem.

Handen uit de mouwen

Vroeger werkte John veel in de bouw. In de kassenbouw, in de sloop en op verschillende plekken. Hij noemt het hard werken, maar ook een mooie tijd. Vooral het werken

met een vaste ploeg is hem bijgebleven. "We hebben een wereldtijd gehad", zegt hij.

"Dan heb ik het helemaal naar mijn zin."

Even naar buiten

Wat John graag doet? Naar buiten. Als het kan, loopt hij naar de kinderboerderij bij De Mient. Daar is hij graag tussen de dieren. "Dan heb ik het helemaal naar mijn zin." Dieren horen bij hem. Hij groeide op met katten, honden en konijnen. Ook nu wordt hij blij van dieren om zich heen. Een kat of een ander beestje als maatje zou hij mooi vinden.

Ook gaat hij regelmatig naar de Jumbo, samen met Jaimy van Strandpaviljoen 2. Even naar buiten, een boodschap doen en onderweg contact hebben met mensen: precies de dingen waar hij zichtbaar van geniet.

"Ik heb mijn hele leven geklust."

"John is John"

John helpt ook graag. In de kookstudio bijvoorbeeld. En als het om klussen gaat, komt zijn oude vakmanschap meteen terug. "Ik heb mijn hele leven geklust", zegt hij. Laminaat leggen? Dat kan hij nog steeds, vertelt hij met overtuiging.

Zo laat John zien waar reablement eigenlijk over gaat. Niet groot of ingewikkeld, maar gewoon: blijven doen wat je kunt en wat bij je past. Voor John zijn dat buiten zijn, dieren om zich heen, helpen waar het kan en contact met mensen. Of zoals hij zelf zegt: "John is John."

Zorg vanuit empathie

Yaprak (32) werkt als contactverantwoordelijke leerling niveau 4 en volgt daarnaast de opleiding tot verpleegkundige. Voor haar is zorg geen lijstje met handelingen. “Het is vooral werken met je hart en met empathie”, zegt ze. “De rest is eigenlijk bijzaak.” Wat haar drijft, is de overtuiging dat ouderen geen ‘zorgobjecten’ zijn. “Ik vind niet dat we ouderen verzorgen”, legt ze uit. “We ondersteunen hen om zoveel mogelijk zelf te blijven doen en hun eigen keuzes te blijven maken.”

Een lange weg naar Stichting Eykenburg

Yaprak begon al jong in de zorg. Op haar zestiende startte ze met de opleiding tot verzorgende. Later verhuisde ze naar Turkije. Daar woonde ze tien jaar, werkte ze in een ziekenhuis en volgde ze een vervolgopleiding tot verpleegkundige. Daarnaast deed ze jarenlang vrijwilligerswerk, onder andere na aardbevingen.

“Toch is de zorg daar heel anders dan in Nederland”, vertelt ze. “Toen ik terugkwam, moest ik opnieuw ontdekken hoe het hier werkt.” Ze begon eerst bij een andere zorgorganisatie, maar voelde zich daar niet op haar plek. Via collega Liesbeth kwam ze in contact met Stichting Eykenburg. “Ik moest de opleiding Verzorgende IG opnieuw doen, maar er werd met me meegedacht.”

Samen met de praktijkopleiders, onder wie Denise, vond ze haar plek. Inmiddels werkt ze hier anderhalf jaar. “Vanaf het begin voelde ik vertrouwen.”

Warmte, vrijheid en persoonsgerichte zorg

Wat Yaprak direct opviel bij Stichting Eykenburg, was de sfeer. “Het voelt warm. Als thuis. Als familie.” Ze vertelt over de leefcirkels en over hoe bewoners worden gezien als mens, niet als patiënt. “Je bent hier niet opgesloten. Er wordt gekeken: wat kan je nog, wat heb je nodig. Juist in de laatste fase van je leven.”

Die persoonsgerichte zorg zit ook in de kleine dingen. “Er wordt hier niet bezuinigd op welzijn. Wil iemand sojamelk? Dan regelen we dat. Eten en drinken wat je fijn vindt, dat hoort erbij.” Volgens Yaprak is dit helaas niet vanzelfsprekend in de zorg. “Dit zie je echt niet overal.”

Samen lachen, samen groeien

Het mooiste aan haar werk vindt Yaprak het contact met bewoners. “Na de zorg ga je zitten, praat je, lach je samen. Soms lachen we om de kleinste dingen.” Een moment dat haar bijbleef, was een bewoner met Parkinson die in een

rolstoel zat. “Samen met collega’s hebben we hem gestimuleerd om weer te lopen. Met begeleiding zette hij zelfs weer danspassen. Dat was zó mooi om te zien.” Of bewoners die weer beter gaan eten en aankomen. “Drie kilo erbij. Dat is toch geweldig?”

Ook tijdens avonddiensten maakt ze er graag iets van. “Dan gaat de muziek aan: van Marco Borsato tot Habibi. We dansen in de woonkamer. Morgen mogen ze uitslapen.” Dat zijn de momenten waar ze haar voldoening uit haalt.

nóg prettigere plek wordt om te werken. Ik kan goed luisteren en wil samen dingen verbeteren.”

Een blik vooruit, met beide voeten op de grond

Yaprak droomt ervan om later vrijwilligerswerk te doen als verpleegkundige in gebieden waar minder middelen zijn, bijvoorbeeld in Afrika. “Niet doelloos reizen, maar echt iets betekenen.” Haar overtuiging is helder: “Ik ben geen arts, geen wetenschapper, geen god. Maar ik kan er wél voor zorgen dat iemand zich gelukkig voelt.”

Empathie staat voor haar centraal, ook buiten het werk. “Je hebt een leven naast de zorg, maar als je die zorgzaamheid meeneemt naar buiten, wordt de wereld een stukje mooier.” Ze herinnert zich vaak de woorden van haar moeder: *‘Als iemand een steen naar je gooit, geef je een bloemetje terug.’*

Leren, kiezen en verantwoordelijkheid nemen

Bij Stichting Eykenburg kreeg Yaprak ruimte om keuzes te maken. “Ik mocht echt zelf bepalen of ik wilde doorstuderen. Er werd geadviseerd, maar niet gestuurd.” Ze groeide van niveau 3 naar niveau 4 en denkt bewust na over haar volgende stap. “Mijn droom was vroeger arts worden, maar ik ben ook realistisch.”

Met haar teamleider ging ze in gesprek over MBO-V of HBO-V. “Zij was mijn voorbeeld. Ik begon met MBO-V. Dat voelde goed.” Door verder te studeren kan Yaprak meer één-op-één met bewoners werken, iets wat haar veel energie geeft.

“Zo sta ik in mijn werk en in mijn leven.”

Stem voor collega’s en bewoners

Sinds september is Yaprak lid van de Ondernemingsraad, officieel sinds 1 december. Binnen de OR vervult zij recentelijk de rol van OR-secretariaat. “We staan voor de medewerkers én voor het welzijn van bewoners.” De samenstelling van het team is nog nieuw, maar haar motivatie is duidelijk. “Ik wil dat Stichting Eykenburg een

Één boek is niet genoeg

Alex Linders, de eerste Volledig Pakket Thuis (VPT) bewoner van onze appartementen in Het Coornhert. Alex is 70 jaar, woont hier sinds februari en krijgt zorg en ondersteuning van Stichting Eykenburg in zijn eigen appartement. Het werd een gesprek over zelfstandig wonen, hulp dichtbij, ondernemen, verre landen, Formule 1 en een leven dat bepaald niet stil heeft gestaan, met mooie eigen omwegen.

Een eigen plek, helemaal naar wens

Wie bij Alex binnenstapt, ziet meteen dat hier iemand woont met een eigen plan. Zijn appartement is nog in opbouw, maar in zijn hoofd is de indeling al duidelijk. “Hier heb ik eigenlijk kantoor, daar de keuken en daar mijn slaaphoek”, vertelt hij. Zijn zoons helpen hem met klussen. De koelkast is netjes ingebouwd, er komt nog een muurtje en ook de airco staat op de planning.

Die airco is welkom. Aan de achterkant kan het flink warm worden. “Soms om tien uur, als de zon er is, dan ben je niet echt blij.” Als de airco er is, kunnen de gordijnen vaker open. Tot die tijd zit Alex graag bij zijn grote televisie of achter zijn computer.

Van herstel naar thuis

Alex woont sinds februari in Het Coornhert. Helemaal precies had hij de datum zelf niet paraat, maar het team had het even nagekeken in de rapportage. De verhuizing kwam na een zware periode. Alex werkte in Leiden,

bij Basalt, aan zijn herstel. Daarvoor lag hij lang in het ziekenhuis. “Ik heb in totaal 31 weken in het ziekenhuis gelegen”, vertelt hij. Door diabetes werd een deel van zijn voet weggehaald. Ook heeft hij hartproblemen. Wat artsen precies verwachten, blijft onzeker. Alex vertelt er open over, met humor. “Toen ze zeiden dat ik misschien 90 kon worden, heb ik gezegd: dan teken ik voor 89.”

“Ik blijf ondernemer.”

Van Helmond tot Bali

Zijn gezondheid beperkt hem, maar stilzitten past niet bij hem. “Ik ben gewoon bezig als een voltijd ondernemer”, zegt hij. Dat ondernemende zit diep. Alex groeide op in een Joodse ondernemersfamilie. Zijn moeder kwam uit Orange County in Amerika, zijn vader uit Helmond. Zelf woonde hij in Duitsland, op de Malediven, in Indonesië en in China. Op Kuredu, op de Malediven, werkte hij als privéduiker. “Daar heb ik alle bekende mensen gehad, van Ruud Gullit tot Dick Advocaat.”

Ook in Indonesië bouwde hij iets op. Hij vertelt over Bali, over een pand dat hij overnam en over een sportzaak waar surfplanken worden verkocht. Hij zocht de surfplanken altijd zelf uit. “Ik ben

natuurlijk altijd in contact met Indonesië.” Vliegen mag hij voorlopig niet van de arts. Dat vindt hij jammer, zeker voor iemand die gewend is om onderweg te zijn.

Zelfstandig met hulp dichtbij

In zijn appartement krijgt Alex zorg en ondersteuning van Stichting Eykenburg. Niet alleen bij lichamelijke zorg, maar ook bij praktische dingen. Online boodschappen doen bijvoorbeeld, omdat hij niet meer goed kan zien. “Ik kan niet meer lezen, dus iemand doet dat met mij online.” Lesley helpt hem daarbij. Ook met administratie krijgt hij hulp. “Daar doe ik het mee.”

“Ik heb alles. Wat heb ik niet? Ik heb alles.”

Over het team van Het Coornhert is Alex duidelijk. “Hoe het team van Het Coornhert mij vanaf het begin heeft begeleid, dat hebben ze goed gedaan. Het is natuurlijk geen makkelijke taak om mij te begeleiden.” Hij zegt het met een glimlach, maar de waardering is serieus. “De zorg is gewoon goed. Mensen investeren zoveel tijd in mij.” Zelfstandig wonen met hulp dichtbij past bij hem. Hij doet wat hij nog zelf kan en accepteert hulp waar nodig. “Ik heb alles”, zegt hij terwijl hij rondkijkt. “Wat heb ik niet?”

Ik heb alles.” Zijn appartement moet nog verder worden afgemaakt, maar de basis staat. Een plek om te wonen, te werken, contact te houden met zijn zoons en met de wereld.

Eén boek is niet genoeg

Aan het einde van het gesprek vertelt Alex dat zijn zus weleens zegt dat hij een boek moet schrijven. Daarna zegt ze er volgens hem meteen achteraan: “Maar dat red je natuurlijk niet met één boek. Dat wordt een trilogie.” Na dit gesprek snappen wij precies wat ze bedoelt.

Karin Sijes vindt haar plek in Het Coornhert

Karin Sijes woont sinds drie maanden in Het Coornhert. Vanuit haar appartement kijkt ze uit over de buurt, maar vooral ook vooruit. Ze voelt zich hier op haar plek, met zorg en ondersteuning dichtbij, familie in de regio en mensen om haar heen als ze daar zin in heeft. Karin vertelt open over zelfstandig blijven, positieve keuzes maken en haar Amsterdamse humor.

Een plek die meteen goed voelde

Karins appartement voelt meteen persoonlijk aan. Familie is zichtbaar aanwezig in de foto's om haar heen en door het raam kijkt ze uit over de buurt. "En 's avonds is alles verlicht", vertelt Karin. "Heel gezellig. Lekker hoor."

Karin wist dat ze na haar ziekenhuisopname naar Het Coornhert zou verhuizen. Terwijl zij herstelde, zorgden haar kinderen dat alles klaarstond. Ze verhuisden haar spullen, richtten het appartement in en maakten er een thuis van. "Ik kwam hier en ik hoefde niks meer te doen." Er stonden nog dozen en kleine dingen gaf ze zelf een plek. "Anders weet je niet waar de kopjes staan." Haar eerste indruk was goed. Ze had het appartement ook leeg gezien. "Prima. Meer heb ik niet nodig." In haar vorige woning had ze meer ruimte, maar gezellig voelde het daar niet. Hier wel.

Een praatje dichtbij

Voor Karin is wonen meer dan een appartement. Ze wil

weten wie er naast haar woont. Niet omdat alles samen moet, maar omdat contact dichtbij mag zijn. In haar vorige flat aan de Maanweg miste ze dat. "Ik kende mijn eigen burens niet. Dat vind ik niet normaal."

Karin heeft graag mensen om zich heen. Ze woonde jaren in Oud Rijswijk en daarvoor op Scheveningen, vlak bij zee. Daar had ze met haar voormalige echtgenoot een hotel. Later kwam er nog een hotel bij. Een druk bestaan, met kinderen, gasten en toeristen. "De Fransen spraken geen Engels. Ik sprak geen woord Frans. Dan kreeg je het met handen en voeten toch voor elkaar."

"Als ik met familie praat, ga ik zo weer lekker op z'n Mokums."

Oorspronkelijk komt Karin uit Amsterdam. Dat hoor je volgens haar nog steeds. "Als ik met familie praat, ga ik

zo weer lekker op z'n Mokums." Haar kinderen en kleinkinderen zijn in de Haagse regio geboren, maar dat Amsterdamse randje is gebleven. En als het over mopperen gaat, komt de humor vanzelf. "Ach ja, lekker mopperen. Dat hoort erbij."

"Wat ik zelf nog kan, dat blijf ik doen."

Vanaf het dakterras kijkt Karin richting Wateringen, waar haar oudste zoon woont. Haar andere kinderen wonen in de regio. Dat geeft rust. Ze komen langs en bellen vaak. "Ik zit hier wel een beetje centraal."

Karin mist haar auto en vrijheid. Toch kijkt ze naar wat er wel is. "Zie ook de positieve dingen", zegt ze. Na het interview zien we haar beneden staan, uitwaaiend voor de deur en pratend met een medebewoner. Zoals ze het vertelde: alleen als het kan, samen als je daar zin in hebt.

Zelf doen wat nog kan

De hulp dichtbij geeft Karin rust. Zeker toen ze vanuit het ziekenhuis kwam. Eerst kwamen medewerkers langs om haar medicijnen te geven. Dat voelde zorgzaam, maar Karin merkte: dit kan ik zelf. Die zin past bij reablement. Kijken wat iemand zelf kan blijven doen, met hulp waar dat nodig is. Hulp is welkom, maar zelf doen blijft belangrijk. "En gaat het niet, dan geef ik het wel aan." Ze krijgt hulp bij het douchen, omdat lopen moeilijk gaat. Ook komt er op vrijdag een vaste huishoudelijke hulp. Dat vindt Karin prettig. "Zij kent mij en weet wat ik wil."

Het Coornhert: een centrale plek

Karin noemt veel pluspunten. Beneden kan ze koffiedrinken, een maaltijd halen, naar de kapper of naar de fysiotherapeut. Ook Haags Ontmoeten is dichtbij. Toch ziet ze kansen. De grote zaal achter het restaurant mag vaker gebruikt worden. "Dansen, stoelyoga, ik noem maar wat. Het kan altijd meer."

Twee nieuwe bewoners

Op Bloemenhof 3 lopen sinds kort twee bijzondere huisgenoten rond. Lola en Laila, twee jonge katten die nieuwsgierig door de gangen wandelen, bewoners opzoeken en precies lijken aan te voelen wanneer iemand behoefte heeft aan rust of gezelligheid. “Ik had gehoopt dat het leuk zou zijn”, vertelt teamleider Tineke. “Maar dat het zóveel zou brengen, had ik nooit verwacht.”

Van idee naar werkelijkheid

Tineke liep al langer rond met het idee voor katten. Toen de huiskamer steeds huiselijker werd ingericht, miste er nog iets: Een huisdier! Dat zette alles in gang.

Samen met de dierenarts werd gezocht naar een ras dat goed past bij bewoners met dementie. Ook werd gekeken naar allergieën en toestemming van familie. De keuze viel op Maine Coons: rustige, sociale katten die goed tegen prikkels kunnen.

Ook het team moest enthousiast zijn. Want katten in huis betekenen ook samen zorgen. “Je moet het echt samen doen”, vertelt Tineke. Via een fokker uit Groningen kwamen Lola en Laila naar Bloemenhof 3. Zij bracht de katten persoonlijk naar hun nieuwe thuis.

Twee zussen

Wie denkt dat Lola en Laila hetzelfde zijn, heeft het mis. Het zijn weliswaar zusjes, maar zij hebben ieder hun eigen

karakter. En als ze zichzelf zouden voorstellen, zou dat ongeveer zo klinken...

*“Ik ben **Lola**, de kleinste van de twee, maar ook de stoerste. Ik wil altijd weten wat er gebeurt. Aandacht? Daar krijg ik nooit genoeg van. Als iemand binnenkomt, ben ik er als eerste bij.*

Zo weet ik op vrijdag precies wanneer de dochter van een bewoner met gebak langskomt. Dan zit ik alvast klaar voor een klein likje slagroom. Heerlijk!”

*“Ik ben **Laila**. Je herkent mij aan het stipje op mijn neus. Ik ben wat rustiger dan mijn zus en kijk eerst graag even om me heen. Ik zoek graag bewoners op die verdrietig of onrustig zijn. Dan ga ik lekker naast iemand liggen of op schoot. Aaien vind ik heerlijk. En volgens mij worden bewoners daar ook rustig van.”*

“Ze horen er gewoon bij.”

Een bijzonder cadeau van Stichting Vrienden van Stichting Eykenburg: Lola en Laila

Kind aan huis

De eerste weken bleven Lola en Laila vooral op Tinekes kantoor om te wennen. Inmiddels lopen ze ontspannen door de gangen alsof ze er altijd al hebben gewoond. Ze liggen in de huiskamer tijdens activiteiten en rijden soms zelfs mee op de serveerwagen. “Ze horen er gewoon bij”, zegt Tineke. Vanuit heel Huize Eykenburg komen bewoners langs voor een aai of knuffel. “Sommige bewoners komen onrustig binnen en gaan daarna weer heel ontspannen weg.”

Samen zorgen voor Lola en Laila

Niet alleen bewoners genieten van Lola en Laila. Ook medewerkers, vrijwilligers en familie voelen zich betrokken. Familie neemt speeltjes mee, medewerkers brengen blikjes voer of helpen met de verzorging. Een medewerker van Bibliotheek 2a knipt zelfs de nageltjes van de katten.

Ook Stichting Vrienden van Stichting Eykenburg speelde een belangrijke rol. De katten zelf zijn volledig bekostigd door de stichting. Een bijzonder gebaar waar Tineke nog steeds erg dankbaar voor is.

In korte tijd hebben Lola en Laila een bijzondere plek veroverd binnen Bloemenhof 3. Met hun zachte vacht en rustige aanwezigheid brengen ze iedere dag iets bijzonders in huis. En wie ze even aait, begrijpt meteen waarom.

Rust, troost en gezelschap

Wat Lola en Laila precies doen, is moeilijk uit te leggen. Maar bewoners lijken zich door hen gezien en gerustgesteld te voelen.

“Alsof ze precies voelden dat ze daar nodig waren.”

Zo is er een bewoner die regelmatig onrustig door Bloemenhof 3 loopt. Vaak is het Laila die haar dan opzoekt in haar kamer. “Dan ligt de kat naast haar op bed en praat ze een hele tijd tegen haar”, vertelt Tineke. “Daarna komt ze veel rustiger weer naar buiten.”

Ook tijdens moeilijke momenten zijn de katten dichtbij. Zo lag er een bewoner die terminaal ziek was. Iedere ochtend zaten Lola en Laila bij haar op de kamer. Soms op bed, soms dicht bij haar dochter. “Alsof ze precies voelden dat ze daar nodig waren.”

Volgens Tineke brengen de katten veel meer dan alleen gezelligheid. “Soms zeggen ze zonder woorden precies wat iemand nodig heeft.”

Uw apotheek in de buurt

Voor al uw medicijnen, deskundig advies en persoonlijke aandacht bent u bij ons aan het juiste adres. Loop gerust binnen, wij staan voor u klaar!

- ✓ Medicijnkluis: 24/7 medicatie afhalen
- ✓ Gratis bezorging aan huis
- ✓ Geopend van maandag t/m vrijdag van 8:00 - 17:30 uur.
Bohemenwijk Apotheek is ook open op zaterdag van 09:00 - 13:00 uur.

Bohemenwijk Apotheek
Laan van Meerdervoort 1306
tel. 070-36 85 810
www.bohemenwijkapotheek.nl

Akelei Apotheek
Akeleistraat 35M
tel. 070-30 89 800
www.akeleiaapotheek.nl

Apotheek van Laaren
Laan van Meerdervoort 629
tel. 070-36 08 683
www.apotheekvanlaaren.nl

ElderCare - vertrouwde zorg, van familie tot familie

Al uw medische hulpmiddelen bij één leverancier!

Continenzorg - Absorberend en Afvoerend
Diabeteszorg - Meters, Teststrips en Lancetten
Stomazorg - Colo-, Ileo- en Urostoma's
Wondzorg - Bescherming en Verzorging
Verpleeg-en hygiëne artikelen - Reiniging en Desinfectie

Wat ons bijzonder maakt

- persoonlijk contact met vaste, deskundige adviseurs
- maatwerk en aandacht voor uw situatie
- discrete levering aan huis
- volledige afhandeling met uw zorgverzekeraar

Voor meer informatie neemt u gerust contact met ons op:
zorgadviseurs@eldercare.nl of bel 079-3610081

Mariette

Ze kwam eerst bij Stichting Eykenburg als dochter en mantelzorger. Nu zet Mariette zich in als vrijwilliger en is ze een vertrouwd gezicht voor bewoners en medewerkers. Met aandacht en oprechte interesse neemt ze tijd voor de kleine momenten die het verschil maken. In deze rubriek deelt zij haar persoonlijke ervaringen. Verhalen over nabijheid en de kleine dingen die een dag betekenis geven.

Koersbal: fanatiek én gezellig

De maand april zat weer vol leuke activiteiten waarbij ik mocht helpen: bingo, koersbal, Koningsdag en diverse muzikoptredens.

Vooraf koersbal blijft iedere keer weer een groot succes. Ik heb begrepen dat het vóór de coronaperiode al heel populair was. Sinds ongeveer een jaar hebben we dit weer opgestart en de animo is nog steeds groot. Ik vind het zelf ook ontzettend leuk. Het is een soort jeu de boules, maar dan voor binnen. Twee personen proberen om de beurt de ballen zo dicht mogelijk bij het kleine witte balletje te rollen.

Alleen zijn deze ballen een beetje afgeplat, waardoor ze soms onverwachte bochten maken of over de mat hobbelen. En mijn taak? Alle afzwaaiers opvangen. Van sommige bewoners verwacht ik dat ik die ballen flink om mijn oren zal krijgen, maar dan blijken ze juist heel netjes en beheerst te spelen. Terwijl anderen zó fanatiek gooien dat ik er echt als een keeper op moet duiken. Het is in ieder geval altijd een vrolijke boel.

Het mooie aan koersbal is dat bijna iedereen mee kan doen. Ook bewoners met een rollator of rolstoel. Wij helpen waar nodig, nemen iemand aan de arm of duwen even mee naar de juiste plek. Dus ik zou zeggen: schuif gezellig een keer aan op donderdagmiddag, in de even weken van de maand. Wij zorgen voor de ballen én de gezelligheid!

Koningsdag in het oranje

Koningsdag was eveneens een groot succes. Wij waren allemaal in het oranje gekleed en ook veel bewoners zagen er feestelijk uit.

's Middags hadden we verschillende spelletjes georganiseerd op het ontmoetingsplein. Er werd fanatiek gestreden en het was mooi om bewoners zo enthousiast te zien meedoen. Er was zelfs een heuse Oranjeleeuw aanwezig en iedereen wilde natuurlijk met hem op de foto. Zelfs het parkietje van een bewoonster!

In de kookstudio hadden mijn collega's heerlijke hapjes voorbereid en alles ging schoon op. Iedereen kreeg een lekker drankje en als afsluiting een heerlijke vruchtenbowl. Voor ons is het ook een feestje om bewoners zo te zien genieten.

Hier doe je het voor

Zo hebben we er samen voor gezorgd dat het een onvergetelijke middag werd. Ik blijf erbij: vrijwilligerswerk is superleuk. Samen met mijn fantastische collega's kunnen we echt verschil maken.

Ik kan het iedereen aanraden.

Neem gerust contact met ons op

Uiteraard heeft Stichting Eykenburg vaste contactpersonen voor haar diverse diensten. Bij wie moet u zijn? Waar kunt u met uw vraag terecht? Via deze pagina in het Eykenblad helpen wij u hierin de juiste keuze te maken, zodat u zo snel mogelijk de juiste persoon aan de lijn heeft. Wij zijn telefonisch te bereiken op 070 - 750 70 00.

Vragen over:	De afdelingen van deze twee locaties hebben een eigen telefoonnummer:	
Huishoudelijke hulp	Huize Eykenburg	Het Zamen
Teamleiders Extramurale Huishouding	Benedenhuis 070 - 750 7202	Hospice Claude Monet (dag) 070 - 750 7158
Thuiszorg	Perron 1a 070 - 750 7205	Hospice Claude Monet (nacht) 070 - 750 7159
Teamleiders Extramurale Zorg	Museumplein 1 070 - 750 7227	Cor Damstraat 070 - 750 7160
Dementie of vermoeden hiervan	Bibliotheek 2a 070 - 750 7209	Piet Mondriaanstraat 070 - 750 7161
Cliënt Contact Centrum	Strandpaviljoen 2 070 - 750 7211	Vincent van Goghstraat 070 - 750 7162
Cliëntgegevens en regelingen	Bloemenhof 3 070 - 750 7203	Paulus Potterstraat 070 - 750 7163
Cliëntadministratie	Arkeneel 070 - 750 7340	Pablo Picassostraat 070 - 750 7164
Werk en vrijwilligerswerk	Klavertje 4 070 - 750 7240	
Personeelszaken	The Living Stone 070 - 750 7210	
Wonen, rondleidingen en indicaties/	Het Buitenhuis 070 - 750 7210	
Abonnement Zeker Thuis		
Cliënt Contact Centrum		
Het Coornhert		
Cliënt Contact Centrum		

Stichting Eykenburg fietst erop los

- Tijdens de landelijke Fiets naar je Werk Dag stonden er in Huize Eykenburg en Het Zamen vrolijke kraampjes klaar voor fietsende medewerkers. Daar konden zij hun werkdag goed beginnen met een frisse smoothie en een energiereep.
- Naast gezond en gezellig heeft fietsen natuurlijk nog meer voordelen: geen files of parkeerstress, lekker in beweging zijn én bijdragen aan een beter klimaat. En dat bleek ook wel, want die dag kwamen extra veel medewerkers op de fiets naar het werk of naar cliënten in de wijk.
- De actie past goed bij de duurzame stappen die Stichting Eykenburg samen met het Greenteam zet. Met kleine veranderingen maken we samen een groot verschil voor een groenere leef- en werkomgeving.
- Hopelijk heeft deze dag weer wat medewerkers geïnspireerd om vaker de fiets te pakken.

Prijspuzzel

‘EEN OUDE ZWALUW WEET HAAR NEST’ was de oplossing van de woordzoeker in het vorige Eykenblad. Mevr J. van der Noordt kwam als winnaar uit de bus en ontvangt van ons een cadeaubon. Van harte gefeliciteerd, de cadeaubon is naar u onderweg!

De oplossing van de nieuwe puzzel kunt u, voorzien van uw naam en adres opsturen naar Stichting Eykenburg, t.a.v. redactie Eykenblad, Postbus 64627, 2506 CA Den Haag of u kunt een e-mail sturen naar redactie@eykenburg.nl. U kunt uw oplossing insturen tot en met 19 augustus 2026.

S	C	H	E	P	I	J	S	I	J	S	S	A	L	O	N
L	Z	M	A	N	G	O	I	J	S	S	T	O	K	J	E
A	S	U	N	D	A	E	D	I	E	P	V	R	I	E	S
G	K	E	R	S	K	A	R	A	M	E	L	S	A	U	S
R	O	B	L	F	W	A	T	E	R	I	J	S	J	E	N
O	I	S	T	R	A	C	C	I	A	T	E	L	L	A	O
O	J	I	J	O	I	A	S	J	S	C	L	S	I	E	T
M	S	C	A	Z	J	R	P	S	M	I	P	I	J	H	E
I	V	H	A	E	S	O	R	B	E	T	I	J	S	O	N
L	E	O	R	N	T	O	I	L	L	R	S	S	S	O	T
K	R	C	D	Y	A	M	N	O	T	O	T	L	C	R	O
S	K	O	B	O	A	I	K	K	E	E	A	E	H	N	P
H	O	L	E	G	R	J	L	J	N	N	C	P	E	T	P
A	P	A	I	U	T	S	E	E	E	N	H	E	P	J	I
K	E	D	E	R	I	J	S	S	S	J	E	L	E	E	N
E	R	E	N	T	W	A	F	E	L	B	A	K	J	E	G

- AARDBEIEN
- CHOCOLADE
- CITROEN
- DIEPVRIES
- FROZENYOGURT
- HOORNTJE
- IJSBLOKJES
- IJSLEPEL
- IJSSALON
- IJSSCHEP
- IJSSTOKJE
- IJSTAART
- IJSVERKOPER
- KARAMELSAUS
- KERS
- MANGO
- MILKSHAKE
- NOTENTOPPING
- PISTACHE
- ROOMIJS
- SCHEIJS
- SLAGROOM
- SMELTEN
- SORBETIJS
- SPRINKLES
- STRACCIATELLA
- SUNDAE
- WAFELBAKJE
- WATERIJSJE

OPLOSSING

Dagbesteding voor iedereen

Waar elke dag betekenis heeft

Samen koffie drinken, creatief bezig zijn, bewegen of genieten van muziek. Bij de dagbesteding van Stichting Eykenburg draait het om gezellige dagen, fijne ontmoetingen en doen wat bij u past.

Onze dagbesteding biedt afwisselende activiteiten zoals wandelen, tafelspelletjes, creatieve momenten, biljarten en samen genieten van optredens. Ook zijn er multiculturele activiteiten voor mensen met een Hindoestaanse, Surinaamse of Afro-Surinaamse achtergrond, of interesse daarin. Alles mag, niets moet.

Vervoer nodig? Bij een reistijd van maximaal 15 minuten halen we u graag op met onze Eykenburg bus.

Wilt u een fijne en actieve invulling van uw dag? Kijk voor meer informatie op onze website.

